

Sygn. akt I CNP 5/12

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi J. L. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 7 czerwca 2011 r., wydanego w sprawie z powództwa J. L. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. o zapłatę, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 maja 2012 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Skarga J. L. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia z dnia 7 czerwca 2011 r. została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania oraz art. 79 ust. 1 lit e ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z punktu widzenia jej wymogów powinna odpowiadać ogólnym wymogom pisma procesowego oraz szczególnym wymogom przewidzianym dla tego środka prawnego w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymogi skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia o charakterze konstrukcyjnym, niezbędne do uznania wniesionego środka za skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w rozumieniu art. 424² § 1 k.p.c. Niespełnienie przez skargę któregośkolwiek z wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. skutkuje jej odrzuceniem przez Sąd Najwyższy (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Należy do nich między innymi wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne oraz uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Skarżący J. L. w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 7 czerwca 2011 r. ograniczył się do stwierdzenia, że wzruszenie tego wyroku w inny sposób, w szczególności w trybie skargi kasacyjnej nie było możliwe. Nie stanowi to spełnienia wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało utrwalone stanowisko, że samo wskazanie przez skarżącego, iż od zaskarżonego orzeczenia nie przysługiwała skarga kasacyjna lub skarga o wznowienie postępowania nie odpowiada wymogowi wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe w drodze innych środków prawnych. W świetle tego przepisu wymagane jest przedstawienie odpowiedniego wyводу prawnego pozwalającego uznać, że skarżący wykazał brak możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia przy pomocy dostępnych środków prawnych. Niewystarczające jest samo stwierdzenie o braku możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych, nie poparte stosowną argumentacją i przytoczeniem właściwych przepisów prawa.

Natomiast obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne jest wymogiem odrębnym od powinności przytoczenia w skardze jej podstaw oraz ich uzasadnienia. Wskazanie zatem przez skarżącego

przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania, które zostały naruszone przez sąd, w ramach przytoczenia podstawy skargi, nie spełnia zatem jednocześnie wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

Skarga wniesiona od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 7 czerwca 2011 r. powyższego wymogu nie spełnia.

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.